

Zac Poonen: A szektásság ismertetőjegyei

(az „Új bort új tömlőbe” című könyv 16. fejezete)

„Senki se fosszon meg titeket a megmentés győzelmi díjától, senki, aki alázatoskodással és angyalok (követek) kultuszával tetszeleg..., ahelyett hogy a Főhöz ragaszkodna, Aki által az egész test növekszik... Isten munkája szerint.” (Kol. 2,18-19, – Berkeley fordítás)

„A nem jó úton, hanem a saját elgondolásai szerint járó nép azt mondja: 'Maradj távol, ne közelíts hozzám, mert én szentebb vagyok nálad'”. (Ézs. 65,2.5)

„Közületek, magatok közül is olyan férfiak fognak előállni, akik fonák (átfordított) dolgokat hirdetnek, hogy elvonják (elhúzzák) a tanítványokat maguk után. Ezért hát legyetek éberek...”. (Csel. 20,30-31)

Szektásnak – valamilyen vallási kultuszt követőnek – lenni, azt jelenti, hogy az Úr Jézushoz pótlólag egy személyt vagy egy tant hozzáadni. Ez annyi, mint az Úrén kívül kiegészítésül „Illés” és „Mózes” számára is sátort készíteni. Ez mindig felhőt hoz létre, amely Isten jelenlétét eltakarja. Isten akarata az, hogy életünk egyedül Jézushoz igazított legyen. (Mát. 17,1-8)

Az utolsó napokban a kereszténységben látni lehet a szekták szaporodását. Sokan martalékul esnek nekik, mert Isten követeit tisztelik, ahelyett, hogy Krisztussal, a Fővel egy közeli személyes kapcsolatuk lenne.

Hogy ettől a veszélytől megőrizhessük magunkat, jó tudni, mik a szektásság főbb ismertetőjegyei, hogy mindig résen lehessünk.

Különbség van egy szektához tartozás és a szektásság között.

Lehetséges, hogy olyan gyülekezet tagja vagy, ahol a tanítás az Írás szerinti, a vezetők mindnyájan kedvesek Isten előtt, te azonban szektás vagy a vezetőkhöz, a csoportodhoz és más hívőkhöz és gyülekezetekhez való beállítottságodban. A szektásság nem csak a rossz tanításban látható meg, hanem a rossz beállítottságban is. Azok, akik igazán tanítanak és az életük is aszerinti, gyakran észre sem veszik azt a szektásságot, ami az ő beállítottságukban megbújhat.

1.) Krisztus plusz egy további ember

A szektásság elsődleges jele az, hogy van egy vezető (rendszerint a csoport alapítója), akit olyannyira tisztelnek, hogy az életét tökéletesnek nézik, tanítását pedig Isten beszédével egyenlőnek.

A Szent Szellem a béreai zsidókat nemes gondolkodásúaknak nevezte, mivel naponként kutatták az Írásokat, hogy megvizsgálják Pál tanítása megfelel-e annak. Pál nagy apostol volt. Azonban még az ő tanításait is meg kellett vizsgálni az Írások segítségével, hogy meglássák, egyeznek-e. (Csel. 17,11)

A Biblia azt mondja, hogy még ha próféták szólnak is a gyülekezetben, a többiek ítélik meg (1.Kor. 14,29). Miről ítélik meg a többiek? Éppen annak alapján, mint a béreaiak tették, – hogy az, amit a próféták mondanak, Isten Igéjén alapszik-e, vagy nem. Ez a legjobb védelem a szektásság ellen.

A szektás hívők azonban olyannyira tisztelik a vezetőjüket, hogy mindent elfogadnak, amit az tanít, anélkül, hogy megvizsgálják, vajon van-e annak egészséges alapja az Írásban. Ők nem olyan nemes gondolkodásúak, mint a béreaiak.

Egy szektás csoportban az alapító halála után általában egy utódja veszi át a vezetést, és őt ismerik el azután a csoport fejének. A csoport minden egyes tagjától elvárják, hogy a jelenlegi vezetőt Isten e korban élő emberei között a legnagyobbnak ismerjék el. Ennek a beállítottságnak a következménye egy megkérdőjelezhetetlen engedelmesség az ilyen vezető tekintélyének és tanításának. A csoport összes tagja fölötti tekintélye annyira abszolút, mint a pápáé, a szava törvény.

Sok szektás csoportban, ha a vezetőnek van egy fia, az fokozatosan gyakorolja, hogy egyes vezetési feladatokat a csoporton belül átvegyen. A csoport tagjai pedig lassan ugyanúgy kezdik tisztelni, mint az apját.

2.) A Biblia plusz egy további könyv

A második ismertetőjele a szektásságnak az, hogy a Biblia mellett van még egy könyv (amit rendszerint a csoport vezetője írt), amit minden gyakorlati célra éppúgy tévedhetetlennek tekintenek, mint a Bibliát magát.

Sok szektás csoport szeretné tagadni azt, hogy ők az alapító írásának ekkora helyet adnak. De ehhez az egy könyvhöz való viszonyuk megmutatja, hogy a Bibliával egy szintre teszik azt. Ez az eljárásuk többet elárul, mint a szavuk.

Lehet, hogy egy szektás csoport keletkezésének kezdeti időszakában megvolt az őszinte és tényleges átadottságuk az Úr iránt. Egyes esetekben maga az alapító Isten embere volt. De egy későbbi időpontban rendszerint az történik, hogy az alapító követői annak írásait és tanításait szervezett tanrendszerré formálják át, aminek ugyanolyan tekintélyt adnak, mint magának a Bibliának.

Az alapító személyes nézete a követői számára így Isten Igéje gyanánt lesz. Ha az alapító Isten embere, akkor sohasem fogja megengedni, hogy az ő életében ilyesvalami bekövetkezzen. Ha pedig az alapító nem Isten embere, akkor kijelentéseinek még életében maga fog isteni tekintélyt igényelni.

Egy szektás csoport tagjai azt az egy könyvet, amit az alapító írt, újból és újból elolvassák. Sokan közülük ezt a könyvet magukkal viszik, bárhol vannak is, és abból még az összegyűlekezéseiken is azzal a tekintéllyel citálnak, amellyel a Bibliából. Ha ez a könyv valamely bibliai verset fejteget, vagy egy tanítást megkülönböztetett módon magyaráz, akkor az az egyetlen lehetséges magyarázat, amit a csoport tagjaitól arról a versről vagy tanítástól elvárnak.

Egy ilyen könyvnek a folytonos olvasása a szektás hívón agymosást végez, úgyhogy fokozatosan eljut oda, hogy Isten Igéjét csak olyan módon magyarázza, ahogy azt az a könyv magyarázza. Ily módon öntudatának a minősége miatt már képtelen az Írás sok helyére vonatkozóan a Szellemtől új megvilágítást nyerni, mert mindig, amikor olyan részeket olvas, ő már előre tudja, hogy azok mit jelentenek. Így a tudata mindenkorra be van programozva, és a Szellem által már elérhetetlen.

Ez ahhoz hasonló, ahogyan a római-katolikus papok tanítják híveiket, hogy a Bibliát csak úgy magyarázzák, ahogy a római-katolikus teológusok azt már megmagyarázták. A csoport tanára vagy a vezető tanítására irányuló minden rákérdezést nagyon rosszallnak.

3.) Elzárkózás, kizárólagosság a kapcsolattartásban

A szektásság harmadik jellemzője a bezárkózottság.

A szektás tudatú hívőknek az az érzése, hogy a csoportjukon kívüli más újjászületett hívőkkel való kapcsolatnak kevés értéke van, vagy semmi. A szektás csoport emiatt rosszallja más hívőkkel való érintkezéset, kivéve, az ő csoportjukhoz való térítés céljából. Csoportjuk rendszerint magát tekinti az egyedül igaz egyháznak, és úgy hiszi, hogy mindenki, aki a Krisztus menyasszonyához tartozik, végül is meg fogja találni az utat hozzájuk. Önhittségük tényleg felfoghatatlan!

Ez a másokkal való közösségtől való elzárkózás sok szektás hívőt elkerülhetetlenül vallási sznobbá és legalizált farizeussá tesz. A „magasabb szintű betekintés” Isten Igéjébe, amire igényt formálnak, kifejleszt bennük egy beképzelt „mi” és „ők” beállítottságot minden más hívővel szemben. Ezek a szektás hívők általában egyáltalán nem ismerik fel farizeusságukat, hanem magukat Jézusnak igazán átadott és alázatos követőjének tekintik! Ilyen nagy a hatalma az emberi öntudatnak, hogy magát becsapja! Akik csoportjukon kívül vannak, egész tisztán látják farizeusságukat.

Igazi szent állapotot Isten kegyelme eredményez (ahogyan azt Róma 6,14 magyarázza). Isten az Ő kegyelmét pedig csak az alázatosoknak adja (1.Pét. 5,5). Ennélfogva az igazi szentség legfőbb jellemzője az alázat. Ahol nincs alázat, ott az a „szentség”, ami szektakövetőknél látszólag megvan, csak emberi erőfeszítéssel elért törvényszerű-igazságosság. Ezért hajlamos a legtöbb szektakövető arra, hogy „szent életükkel” és „szent családjukkal” dicsekedjenek. Ha a „szentségük” Isten kegyelmének eredménye volna, akkor valószínűleg nem dicsekedhetnének annyira vele.

A szektás hívők általában csak olyan könyveket olvasnak, amiket saját csoportjuk vezetői írtak. Folyóirataik csak a saját csoportjuk tagjai által készített cikkeket tartalmaznak. A legtöbb szektás

csoport a leghatározottabban óv téged attól, hogy olyan irodalmat olvass, amit más hívők írtak. Véleményük szerint ugyanis az apostoli idők óta a kereszténységben nem voltak már más emberei Istennek, mint csak az ő csoportjuk vezetői. A szektásságnak ekkora hatalma van az emberek becsapására.

A szektás hívők csak olyan énekeket énekelnek, amiket saját csoportjuk tagjai írtak. Más énekek gyanúsak, téves szelleműek, ezért veszélyesek!

A szektás csoportok emberi védőburok alatt őrzik tagjaikat, és teljes tudatlanságban tartják őket arról, amit Isten más istenfélő emberek által, más keresztény egyházakban, azok idejében végzett.

Ha az ember elszigetelve él más istenfélő hívőktől, könnyen elvesztheti a valóságérzékét, és egy önámító, képzelt világban élhet.

Ha Istennek csak egyetlen gyermekét is, akit a mi mennyei Atyánk felvett, valamilyen okból kirekesztjük a mi közösségünk köréből, mi leszünk a vesztesek, mert Isten úgy rendelte, hogy mi csak „minden szenttel együtt érthetjük meg Krisztus szeretetét” és juthatunk el „Isten teljességére”. (Ef. 3,18-19)

Ezzel nem az ökumenizmust vagy valami kompromisszumot akarunk előmozdítani. Nem szeretnénk olyan helyzetbe kerülni, hogy azokkal a sokaságot kitevő hívőkkel működjünk együtt, akik babiloni szellemben vannak. Nem lehet semmi közünk annak a rendszerével, sőt mindig bátorítanunk kell a hívőket, hogy az ilyen csoportokat hagyják el (Jel. 18,4). Azonban szívünknek Jézus minden istenfélő tanítványa számára nyitva kell lenni, a velük való közösségre. Ha a mi Urunk valakit felvett, milyen jogunk van őt visszautasítani, még ha ő nem is tud valamiben egyetérteni velünk? (Luk. 9,49-50)

Pál és Barnabás jó példa arra, hogyan lehetséges egymással közösségben lenni, anélkül, hogy szükségszerűen ugyanabban a csapatban dolgoznánk is együtt (Csel. 15,36-41). Egy dologban nagyon ellentétes volt a nézetük, és nem láttak semmi lehetőséget arra, hogy továbbra is együtt dolgozzanak. De nem szakították meg a közösséget egymással, nem is gyűlölték meg és nem szidalmazták egymást. Ha ilyesmit tettek volna, akkor szektakövetökké váltak volna. Ők azonban szerették egymást, és különválva dolgoztak. Kétségtelen, hogy imádkoztak is egymásért. Szektakövetők képtelenek ilyen megoldást találni. Ők csak azokkal vannak közösségben, akik teljesen alávetik magukat nekik.

4.) Nincs buzgóság az evangélium hirdetésére

A szektásság negyedik ismertetőjele, hogy nincs buzgóság és tehervállalás arra, hogy az evangéliumot elvigyék a világba a megtéretlen pogányokhoz.

Egyes szektás csoportok korlátozott mértékben vállalkoznak ugyan arra, hogy a pogányok között hirdessék az evangéliumot. A legtöbb szektás csoport általában csak más keresztények közt tevékenykedik. Nincs vágyuk se igényük rá, hogy az evangéliumot minden teremtménynek prédikálják, ahogyan azt Jézus megparancsolta (Márk 16,25). Ehelyett csak azáltal gyarapodnak, hogy más hívőket az ő csoportjuk tanítványaivá tesznek.

A szektás csoportok általában nagyon szoros kapcsolatot tartó közösségek. Sok hívő biztonságot talál a körükben. A szektákban az emberek törődnek egymással, segítik egymást, és sokféle módon nagyon jók egymáshoz. Azok a bizonytalan keresztények, akik kiábrándultak az eddig általuk ismert szeretetlen kereszténységből, és akik most biztonságot, elfogadást és törődést keresnek, nem Istennél, hanem valamelyik hívő közösségnél, azok gyakran ezekhez a csoportokhoz mennek, hogy ott szeretetet és közösséget találjanak. Annak a veszélynek azonban általában nincsenek tudatában, amelynek ezáltal keresztény életük ki lesz téve, nagymértékű zártságuknál fogva.

Szektás hívők ugyanis egy új közeledő esetén nagyon nagy figyelmességet és jóindulatot fordítanak az illetőre, hogy őt csoportjukba jól beépítsék. Tudják, hogy ha az újonc már csatlakozott hozzájuk, fokozatosan minden tanukat el fogja fogadni, beleértve a vezető „isteni tekintélyét” is.

Néhány év múlva az ilyen csoportban a legtöbb hívő még csak gondolni sem mer arra, hogy elhagyja a csoportot, mivel fél, hogy egyedül és elszigetelve marad. Ez a félelem – összekötve azzal a gondolattal, hogy „az igaz egyháztól szakadtak el” – biztosítja, hogy a szektás hívők gyenge tudatosságuknál fogva életük végéig a csapdában lesznek.

A szektás hívők rendszerint nem hoznak olyan áldozatokat, amiket istenfélő misszionáriusok évszázadokon át hoztak, a pogányok között élve, primitív körülményeiket vállalva, hogy őket Krisztushoz vigyék. A szektakövetők az ilyen missziói munkákról általában lekicsinylően szólnak – természetesen azért, mert nehéz ilyen missziói munkára vállalkozni!

A szektás prédikátorok, ha egyáltalán elmennek pogány vidékre, azt általában csak vendégprédikátorként teszik. Előnyben részesítik a könnyebb módot: a meglátogatott pogány vidékeken helyi képviselőket neveznek ki, hogy azok csoportjuk munkáját előrevigyék, és számunkra az évenkénti látogatásokon találkozókat szervezzenek. Ezeket a helyi képviselőket másrészt ajándékokkal jutalmazták, vagy a csoport központjába való fizetett oda-vissza úttal megkenik.

Krisztus apostolai senkinek sem kínáltak fel ilyen kenőpénzeket, maguk is szegények voltak. Ezért valódi munkát végeztek Isten számára a pogány országokban.

5.) A hitből való megigazulás lebecsülése

A szektásság ötödik ismérve a hitből való megigazulás leértékelése, és a cselekedetek általi megigazulás túlhangsúlyozása.

Az Írás úgy beszél a cselekedetéről, mint hitünk bizonyítékairól (Jak. 2,24). De az Írás azt is tanítja, hogy „akinek nincsenek cselekedetei, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, annak hite igazságosságául számíttatik be” (Róm. 4,5).

A veszély itt nem az, hogy nincs meg az egyensúly, hanem az eretnokség – mert ha egy bibliai igazságot szélsőségesen állítanak be, úgy hogy azzal másik bibliai igazságot kizárnak, az eretnokséghez vezethet. Még akkor is, ha mi magunk azt tényleg bibliai igazságnak tartjuk, de azt sosem tanítjuk gyülekezetünkben. Ez azonos azzal, hogy egyáltalán nem hisszük. Mert a kimondatlan igazság elveszti – ahogyan egy nem használt izom – fokozatosan a funkcióját, végül pedig a gyülekezetben teljesen elvész.

„Az igazság nem az egyik vagy a másik szélsőségben van. Még kevésbé a kettő közt középen. Az igazság mindkét olyan szélsőségben megvan, amik egy egységet képeznek”.

Nagyon vigyázzunk arra, hogy a mi tanításunk ne arra a szélsőségre való reakció legyen, amire mások jutottak. Sok prédikátor a hitből való megigazulás tanítását valóban arra használja föl, hogy szabadságot adjon a vétkezésre. De nem szabad, hogy ez minket arra csábítson, hogy az Írás igazságát elveszük és egy másik végletbe essünk, annak a prédikálásába, hogy a megigazulás egyedül a cselekedetekből következik.

A szektás hívők általában a pusztán cselekedetek általi megigazulásról prédikálnak. A hinduizmus és minden pogány vallás is ezt teszi. Ha egy szektás hívő a Róma 4-ről egyáltalán beszél, akkor azt oly módon teszi, hogy bebizonyítsa, hogy a Róma 4. szintén a cselekedetek általi megigazulást tanítja! A szektás hívők általában leértékelik annak igazságát, hogy „Krisztus lett megigazulásunkká” (1.Kor. 30) és csupán azt emelik ki, hogy „a törvény igazságossága bennünk beteljesedett” (Róm. 8,4), annak a felismerése nélkül, hogy az előző az alapja az utóbbinak.

A szektás hívők Krisztus vérének is alábecsülik, és sosem beszélnek róla sokat, hacsak nem titokzatos, szuper-szellemi vonatkozásban.

Minden egyházat általában jól jellemezik az énekeik, kifejezik hitük lényegét. Ha megnézed a szektás csoportok énekeskönyveit, alig találsz bennük a bűnbocsánatról, vagy a hitből való megigazulásról, vagy a bűnüknek Krisztus vére általi lemosásáról énekeket.

A vérnek – amely a Golgota keresztyén kiontatott, amiről Jézus és apostolai szóltak (Luk. 22,20; Ef. 2,13) és amiről a Mennyben örökké éneket zengünk (Jel. 5,9) – alig van, vagy egyáltalán nincs helye a szektás csoportok énekeskönyveiben.

Miközben igaz az, hogy a szektás hívők kívülről nézve nagyon példás életet folytatnak, az is igaz, hogy sokan közülük súlyos terhek alatt roskadoznak, amiket vezetőik raknak rájuk. Közülük sokan folyton bizonytalanok, hogy Isten elégedett-e velük vagy nem, és emiatt folyamatosan büntudat alatt, és a Sátánnak, az atyafiak vádolójának elmarasztalása alatt vannak. Ezeknek az embereknek a

többsége azonban nagyon vonakodik attól, hogy ezeket a problémáit előadja, mert fél, hogy miatta őt hitetlennek vagy hűtlennek mondhatják.

A folyvást fellépő büntudaton keresztül a szektavezetők erős kontroll alatt tartják csoportjuk legtöbb tagját. Ezért irányul a szektás csoportokban sok prédikáció arra, hogy az emberekben büntudatot keltsen. Sok esetben ez a büntudat kódos, nincs egy meghatározott bűnnel összekötve.

Ezekben a szektás csoportokban van sok öntudatos hívó is, aki ezeken az érzéseken túl tudja magát tenni, míg a gyengébbek a Sátán foglyaivá válnak. Ez a közvetlen következménye a hit általi megigazulás tanítása elhanyagolásának.

6.) Hitük mibenlétének eltitkolása

A szektásság hatodik ismertetője: hitük mibenlétének eltitkolása.

Ha rajtuk kívülálló hívó megkérdezi őket hitüknek olyan kitételeiről, amiknek az Írásokban nincs világos alapja, akkor rendszerint kitérnek a válasz elől.

Ha tanaikat nem tudják alátámasztani az Írással, akkor szokványos válaszuk minden őket kérdező hívó részére: „Neked a Szent Szellem általi megvilágosításra van szükséged!” Így azt állíthatják, hogy ők Istentől egy különleges megvilágosítást nyertek arról is, amit az Írás nem tanít, és ami más hívőknek nincs.

Szektás hívők szeretnek „titkokról” beszélni, amikről azt állítják, hogy azokat a „Szent Szellem jelentette ki”, és azt mondják, ezeket csak azok nyerik, akiknek „teljesen átadott a szívük”. Természetesen azokat értik alattuk, akik vezetőiket elfogadják, és csatlakoztak csoportjukhoz! Azt nem hiszik, hogy saját csoportjukon kívül is vannak teljesen átadott szívű hívők. Ily módon ráveszik a kíváncsi hívőket, hogy csatlakozzanak ehhez a „belső elitkörhöz”, akik „a hitben megvilágosodtak”.

A húsnak (bűnös természetnek) az a kívánsága, hogy magát Isten különös kedveltjének képzelje – egyikének Isten belső köréből valóknak – akiknek Ő titkos misztériumokat jelent ki, amiről egyéb hívők semmit sem tudnak.

A szektásság táplálja a húsnak ezt a kívánságát, ami minden ember húsában megvan.

Mi azonban az igazság? Az, hogy Isten minden misztériuma világosan ki lett jelölve az Írásokban. Az efézusi levél 3,4-6 verse világossá teszi azt, hogy Krisztus misztériuma (titka) csak az ószövetség idejében volt titok, nem pedig most. Kol. 1,26-27 megerősíti, hogy Isten a titkot most minden szentnek kijelentette. Nincs már titok semmilyen misztériumot illetően – mert az Újszövetség mindent világossá tett. A szektás hívők mégis el akarják hitetni veled, hogy még mindig vannak rejtett titkok.

A két nagy misztérium, ami az Újszövetségben említve van, az Istenségre és a gyülekezetre vonatkozik (1.Tim. 3,16; Ef. 5,22).

E két titkot az Írások világosan leírják és tanítják. Akik ezt nem látják, azért nem látják, mert nem figyelmesen olvassák az Írásokat, vagy azért, mert túl büszkék és túl elfogultak ahhoz, hogy megváltoztassák eddigi nézeteiket. De biztos, hogy nincsen olyan misztérium, amit Isten titkon kijelentett valakinek, az Írásokban meg nincs világosan kijelentve.

Óvakodj hát a szektások állandóan hangoztatott misztériumaitól (titkaitól).

7.) Erőltetett uniformitás (egyformaság)

A szektásság hetedik ismertetője az a követelmény, hogy követőik egyformák legyenek.

A szektás hívők érzékelik azt, hogy csak úgy állhat fenn az egységük, ha az egyszersmind egyformaság is. Hamisan idézik 1.Kor. 1,10-et. „Legyetek mindannyian egyformák”, hogy álláspontjukat igazolják. Ebből kifolyólag az elfogadott normájuktól való legkisebb eltérést is rosszallják. Nem értik meg, hogy ez a vers a Szellemben való azonosságról nem pedig minden apró részletben való egyformaságról szól.

A szektás hívők nem tudják megtenni azt, amiről a Róma 14,1 ír. Csak azokat fogadják kedvesen, akik 100%-ig egyeznek velük. Valójában egyáltalán nincs helye a szektás csoportokban a Róma 14. rész tanításának, mert a különbözőségeket nem tűrik meg.

Egy szektás csoportban – a gyülekezettartás formáját is beleértve – mindenben pontos egyformaságnak kell lennie, úgy, ahogy az a szekta központi helyén szokásos. Sok szektás hívő leutánozza vezetőinek még a szertartási megnyilvánulásait is! Egy ösztönössé vált nyomás folyton arra indítja őket, hogy mindenben megfeleljenek a központjuk által meghatározott mintának.

Mindazokat a hívőket, akik készek arra, hogy egy ilyen öntvényformába öntsék őket – hogy zombikká (tudat nélküliekké) vagy robotokká váljanak, anélkül, hogy bármiféle kérdést felvetnének – azokat alázasoknak, szívből átadottaknak, a „választottak” közül valóknak tartják.

A többieket felemelkedetteknek és „megvilágosodás nélkülieknek” tekintik.

A csoporthoz való ragaszkodást a vezetők elleni lázadás következményeire célzó intésekkel érik el. Megfélemlítő beszédek tartanak a csoport tagjai előtt arról, „milyen rossz lesz azoknak”, akik arra vetemednek, hogy nem értenek egyet a csoport vezetőjével. Ezzel a módszerrel a gyenge tudatú hívőket nyomás alá helyezik, hogy alkalmazkodjanak. Így azok fokozatosan elvesztik ítélőképességüket, és a csoport rabszolgáivá válnak. Jézus azért jött, hogy az embereket kiszabadítsa. A szektáság pedig foglyokká teszi őket. Sok hívőt kell a (f)egyházból kiszabadítani, ahová őket a szektaprédikátorok bezárták.

Jézus idejében a zsidók nem csak a bűnök voltak rabszolgái, hanem a vallási vezetők hagyományainak és nézeteinek is. Jézusnak e kettőtől kellett őket megszabadítania. Sokan, akik elfogadják Jézustól a bűntől való szabadság üzenetét, továbbra is félnek vallási vezetőiktől, és emiatt nem szakítanak az „elődök hagyományaival”, azokkal, amikről pedig látják, hogy nem az Írás szerintiek voltak, mivel félnek, hogy kizárják őket (Ján. 12,43).

Megláthatjuk, mennyire erős lehet a vallási vezetőktől való függőség, abból a körülményből is, hogy Péter még Szent Szellemmel beteljesedetten leélt 20 esztendő után is félt attól, hogy a nyilvánosság előtt is kitorjón a zsidó hagyományokból, mivel félt, hogy egyes zsidókból lett keresztény vezetőt megbánt vele. Pál – aki akkor még csak fiatal apostol volt – volt az egyedüli, akinek megvolt a bátorsága, hogy Péterrel e tekintetben nyíltan szembehelyezkedjen, és kifogásolja, elítélje Péternél az „elődök hagyományának követését”. Még Barnabásnak, az idősebb apostolnak sem volt bátorsága ezt megtenni (Gal. 2,11-21).

Isten nem kívánja azt, hogy valaki nyomás hatására, személyes meggyőződés nélkül, valamiféle külső formát vagy példát kövessen. Az egyetlen engedelmesség, amit Isten valaha is elvár, az, amit az ember örömmel és önként teljesít. Ugyanis „Isten a jókedvű adakozót szereti”, legyen az engedelmesség vagy pénz (2.Kor. 9,7). Ő gyűlöli a kényszert.

Isten nem avatkozik bele a mi szabad akaratunkba. Mindig megadja számunkra a választás szabadságát, hogy engedelmeskedjünk Neki, vagy ne engedelmeskedjünk – azt a szabadságot, amit Ádámnak és Évának is magadott az Édenkertben. Isten ugyanis tudja, hogy csak a teljes szabadságnak ebben a légkörében fejlődhet és virágozhat igazi szentség.

A valódi szentség az, ami Isten félelmében tökéletesedhet, nem pedig az emberektől való félelemben (2.Kor. 7,1).

Isten olyan engedelmességet kíván, amit az Öríranta való szeretet és hála vált ki, nem pedig az ítélettől való félelem, vagy a jutalom reménye.

Minden engedelmesség, amit az a nyomás vált ki, vagy amit azért teszünk, hogy megfeleljünk egy mintának, azért hogy a csoport azt elfogadja, holt cselekedet. Isten előtt értéktelen. Az csak arra jó, hogy a csoportban mások tégedet becsüljenek, értékeljenek.

Ezek alapján vizsgál bennünket Isten, hogy meglássa, mire törekszünk: a Tőle való elismertségre-e, vagy pedig hittársaink elismerésére.

Maradj meg a szabadságban!

„A szabadságban, amelyre Krisztus minket megszabadított, álljatok meg és ne hogy újra a rabszolgaság

igájába fogjanak be titeket,” (Gal. 5,1).

A hívő élet legnagyobb küzdelme nem a haraggal vagy a szennyes gondolatokkal szemben van, hanem azzal a törekvéssel szemben, hogy elnyerjük az emberek elismerését. Ez az, ahol döntenünk kell az egyedül Isten színe előtti élet mellett, ha szabadok akarunk lenni.

Élhetsz példás életet szektás beállítottsággal is. De ezzel a beállítottsággal sosem éred el azt, hogy Istennek a földi életedre való szándéka végbemenjen. Isten országát (királyságát) csak azok vehetik birtokba, akik erővel ostromolják a fogság falait, amiket a szektás prédikátorok emeltek körülötte.

Mindenáron meg kell szabadulnunk az emberi nézetek szolgaságától, ha Isten fiainak dicsőséges szabadságába be akarunk lépni.

Akinek van füle a hallásra, az hallja, Ámen.

Forrás:

Christian Fellowship Church – Bangalore, India

www.cfcindia.com